

Arrest

nr. 322 703 van 28 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 27 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 september 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 27 februari 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Gujar origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Dusaraka behorend tot het district Sarkani, gelegen in de provincie

Kunar. U bent ongeschoold en volgde als kind enkele maanden koranles in de madrassa. Uw vader was vroeger malik van het dorp en lid van de Ontwikkelingsraad van Sarkani. Samen met uw ouders, uw zes broers en vier zussen woonde u in Dusaraka.

Uw broers E(...) en H(...) werkten allebei voor het Afghaanse nationale leger (ANA) als sergeant. H(...) was in Helmand gestationeerd en E(...) in Kabul. Zodra de taliban hiervan op de hoogte raakten stuurden ze een dreigbrief naar uw huis. Daarna staken de taliban de auto van uw familie in brand. Uw broers bleven evenwel op hun werkplaats. Ongeveer één à twee jaar voor uw vertrek gooiden de taliban vervolgens een bom op uw huis, waarbij u en uw broer E(...) gewond raakten. Zeven à acht maanden later lieten de taliban een tweede bom ontploffen tijdens het huwelijksfeest van H(...), waarbij uw twee honden gedood werden. Hierop diende uw vader klacht in bij de overheid, waarna hij van hen een wapen ontving waarmee hij uw familie kon verdedigen. Daarna werd de situatie een beetje beter, maar later werd uw vader een aantal keren door de taliban meegenomen. De taliban eisten hierbij dat uw broers met hun job zouden stoppen en uw vader op zijn beurt met zijn taken voor de Ontwikkelingsraad. Nog later, in 2018, werd uw broer H(...) vermoord tijdens gevechten met de taliban in Helmand. Toen de taliban nadien het land overnamen is uw broer E(...) van zijn werk naar huis gekomen en besliste uw vader dat jullie samen het land moesten verlaten.

U en uw broer vertrokken in augustus 2021 uit Afghanistan. U reisde naar Iran, Turkije en Griekenland. Eenmaal in Griekenland werden jullie echter tegengehouden en slaagde uw broer erin om verder te reizen. U slaagde er later ook in om verder te reizen via Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. U kwam tot slot in België aan op 19 september 2022. Daags nadien diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer, G(...), I(...) (OV nr. (...)), vroeg hier internationale bescherming aan op 21 februari 2022 en werd op 9 maart 2023 de vluchtelingenstatus toegekend wegens zijn vroegere werkzaamheden voor het ANA.

Na uw vertrek vielen de taliban uw vader en andere broers lastig en namen hen een aantal keren mee, waarna ze weer werden vrijgelaten. Twee van uw broers hebben om die reden de regio verlaten uit schrik dat de taliban hen zouden arresteren. Uw andere broers wonen nog thuis.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban vanwege het werk van uw broers voor de voormalige overheid en de job van uw vader als vroeger dorpshef.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: kopies van elektronische taskara's van uw ouders, kopie van de taskara en Belgische verblijfstitel van uw broer E(...), originele aanstelling van uw vader als malik, originele werkdocumenten van uw vader, originele dreigbrief volgens u van de taliban, kopie van uw vaders badge bij de Ontwikkelingsraad, originele klacht bij het districtshuis, originele werkbades van uw broers, kopie van de bankkaart van E(...), kopie van de ziekteverzekering van H(...), originele overlijdensakte van H(...), foto's van uw broers tijdens hun werk, foto's met uw gezin, foto van uw vernielde auto en een foto van uw overleden broer H(...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

U hebt tijdens uw persoonlijk onderhoud voorts verwezen naar het feit dat u soms vergeetachtig bent wegens de bomaanval op uw huis, waardoor u soms ook fouten maakt (CGVS, p. 14, 15). Uw advocaat wees op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS eveneens op uw psychologische kwetsbaarheid en het feit dat u vergeetachtig bent (CGVS, p. 21). Dienaangaande verklaarde u dat u bij een dokter bent langsgesgaan, maar geen medicatie heeft ontvangen (CGVS, p. 21). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt evenwel dat u bij aankomst werd behandeld als minderjarige, en toen geen enkele melding is gemaakt van medische

problemen (zie Fiche 'Mineur étranger non accompagné', Situation médicale). U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verder aan dat u last heeft van nachtmerries sinds er een granaat ontplofte bij u thuis, maar sprak niet over geheugenproblemen (zie verklaring DVZ, punt 31). Indien u werkelijk lijdt aan geheugenstoornissen valt echter moeilijk in te zien waarom u verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die u het moeilijk zouden maken om de procedure te doorlopen of om uw verhaal te vertellen (DVZ, Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', vragen 1 en 6), en dergelijke problemen ook niet communiceerde aan het CGVS in de aanloop naar of bij het begin van uw persoonlijk onderhoud. Dat u ook na uw persoonlijk onderhoud heeft nagelaten om deze uitspraken te staven met medische attesten of eender welk document dat zou aantonen dat u te kennen hebt gegeven dat u lijdt aan problemen met uw geheugen, hoewel u daartoe nadrukkelijk bent aangezet (CGVS, p. 21) is weinig ernstig.

Het CGVS acht het bijgevolg niet aangetoond dat u deze problemen u verhinderen om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden u vanwege uw mentale toestand geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werd evenwel een pauze ingelast, en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, p. 2, 15). Er werd u verder na de pauze gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 14). Wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u de vragen en tolk goed had begrepen, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 21). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Uw voogd en advocaat formuleerden na afloop van het interview voor het overige geen bijkomende opmerkingen over het verloop van het gehoor.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalde ten aanzien van het CGVS een vrees voor vervolging aan wegens de vroegere werkzaamheden van uw broers H(...) en E(...) voor het Afghaanse nationale leger (ANA).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U verklaarde in dit opzicht dat de taliban eerst dreigbrieven stuurden naar jullie nadat ze op de hoogte raakten van het werk van uw broers, vervolgens twee keer een bom gooiden naar uw huis en later uw broer H(...) vermoordden (CGVS, p. 13). Uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen zijn echter dermate onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Ten eerste kon u niet vertellen wat er in deze brieven stond omdat u naar eigen zeggen niet kan lezen (CGVS, p. 5). Gevraagd op welke manier deze brieven werden ontvangen, antwoordde u dat deze naar jullie huis waren gestuurd en uw broers deze ontvingen, zodat u dit niet weet (CGVS, p. 5). Evenwel kan niet ingezien worden waarom u geen beroep kon doen op bijvoorbeeld uw raadsman of uw broer E(...) die reeds voor u in België aankwam (CGVS, p. 5) om zich nader in te lichten over de precieze inhoud van deze brieven en de omstandigheden waarin ze werden bezorgd. Dat u geen verdere details kan verschaffen over de inhoud van de dreigbrief die in uw bezit was en in deze een dermate passieve houding aanneemt nu u geen (aanhoudende) pogingen heeft ondernomen om zich hierover nader en nauwkeuriger te informeren, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. U stelde dat de taliban vervolgens de auto van uw gezin in brand staken, hetgeen twee à drie jaar voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 5, 14). Daarna, zo stelde u, lieten de taliban een bom ontploffen op uw huis, waarbij u en uw broer E(...) gewond raakten (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden uw broer thuis was, antwoordde u nietszeggend dat jullie daar allemaal samen waren (CGVS, p. 15). Evenwel verklaarde u eerder tijdens het

persoonlijk inhoud dat uw broer E(...) tijdens zijn werkperiode nooit naar huis was teruggekeerd, zodat dit antwoord sterk mag verbazen (CGVS, p. 10). Zeven à acht maanden later, zo stelde u, gooiden de taliban een tweede bom tijdens het huwelijksfeest van uw broer H(...) (CGVS, p. 15). U verklaarde dat jullie twee honden hierbij omkwamen en er geen andere slachtoffers waren (CGVS, p. 16). Na dit incident, zo verklaarde u, diende uw vader klacht in bij de overheid, waarna hij van hen een wapen ontving waarmee uw familie zich kon verdedigen (CGVS, p. 15). Dat uw vader pas na de tweede bomaanslag op jullie huis besloot om klacht neer te leggen bij de overheid is evenwel opvallend, temeer u verklaarde dat u en uw broer al tijdens die eerste aanval gewond waren geraakt (CGVS, p. 15).

Voorts verklaarde u dat uw vader voor de dood van uw broer H(...) enkele keren werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 16). Op de vraag vanaf welke plaats ze uw vader meenamen, reageerde u kortweg dat ze één keer zijn auto tegenhielden en u geen info heeft over de andere keer (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden de taliban dit deden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Het is tevens opmerkelijk dat uw vader ondanks de ontvoering weer werd vrijgelaten. U kon evenmin aangeven waar de taliban uw vader mee naartoe namen, en op welke voorwaarde hij werd vrijgelaten (CGVS, p. 16). U stelde enkel te denken dat de overheid een rol speelde bij zijn vrijlating, doch dit betreft louter een veronderstelling uwentwege, die niet concreet gestaafd wordt. Op de vraag of uw vader na zijn vrijlating extra voorzorgsmaatregelen trof tegen de taliban, antwoordde u voorts vreemd genoeg dat hij niks heeft gedaan (CGVS, p. 17). Indien de taliban reeds twee maal een bomaanslag hadden gepleegd op uw huis en uw vader tot twee maal toe meenamen, is het echter erg bevreemdend dat uw vader hierna geen extra voorzorgsmaatregelen trof. Verwacht kan worden dat uw familie, inclusief uw vader, alles in het werk zou stellen om zich in de toekomst tegen de taliban te beschermen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Uw bewering dat uw vader met zijn job voor de Ontwikkelingsraad verder deed, ofschoon de taliban eisten dat hij hiermee stopte, mag in dit licht eveneens erg verbazen (CGVS, p. 17). Deze verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen voor uw familie wegens de werkzaamheden van uw broers voor de ANSF.

Door het afleggen van dergelijke twijfelachtige verklaringen aangaande de vervolging van uw familieleden tast u ook reeds de geloofwaardigheid aan van uw eigen beweerde problemen met de taliban.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Ook wat betreft uw eigen problemen of de problemen (of situatie) van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen echter niet (zie infra). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft gehad met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Hoewel uw broer E(...) wel de vluchtelingenstatus verkreeg op basis van zijn profiel als ANSF, wil dit niet automatisch zeggen dat ook u in aanmerking komt voor een beschermingsstatus. Hierbij benadrukt het CGVS dat ieder verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld op zijn eigen merites, waarbij rekening gehouden moet worden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Het komt aldus aan u toe om op een voldoende concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Ter zake verklaarde u dat uw andere broer H(...) in 2017 of 2018 vermoord werd door de taliban tijdens gevechten in Helmand (CGVS, p. 17). Op de door u voorgelegde overlijdensakte van H(...), wordt echter vermeld dat hij op 18/12/1396 (omgezet 09/03/2018) zou overleden zijn door een vijandelijke kogel tijdens het uitvoeren van een wegcontrole in het dorp Mullah Faizo. Overigens gaf u aan dat uw broer in Helmand gestationeerd was, terwijl huidige akte vermeldt dat uw broer gestationeerd was in het dorp Qalat (in Kabul) (CGVS, p. 10). Het is opvallend dat uw verklaringen over zijn dood afwijken van wat op de voorgelegde documenten staat. Hoe dan ook kan hier niet uit worden afgeleid dat uw broer op gerichte wijze vermoord werd door de taliban, maar dient zijn dood gekaderd te worden in het toenmalige gewapende conflict. Op de vraag wat er in de periode tussen de dood van uw broer en uw eigen vertrek gebeurde, antwoordde u dat de taliban uw vader meenamen en uw broers M(...) T(...) en A(...) S(...) lastigvielen, maar er voor de rest niks anders is gebeurd (CGVS, p. 18). U slaagde er evenwel niet in om uit te leggen wat de taliban precies wilden van uw broers en wat ze tegen hen zeiden omdat uw broers jullie niets hadden verteld (CGVS, p. 18). Deze oppervlakkige verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op wat er met uw broers zou zijn gebeurd. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin uw broers waren meegenomen en vrijgelaten indien de taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn, temeer u verklaarde sinds uw vertrek nog regelmatig contact te hebben gehad met uw vader en maternale oom in Afghanistan (CGVS, p. 3). Dergelijke beperkte verklaringen doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van voormelde gebeurtenissen. U gaf overigens aan dat de taliban u nooit persoonlijk benaderden, ofschoon

ze u viseerden vanwege uw broers (CGVS, p. 18). Indien de taliban u effectief iets wilden aandoen vanwege uw broers, houdt het evenwel weinig steek dat ze hiertoe gedurende een periode van drie jaar niet méér acties ondernamen, gelet op uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie. Zo verklaarde u dat ze u reeds eerder hadden verwond tijdens een bomaanval op uw huis, zodat de taliban u ook wisten wonen (CGVS, p. 14, 15). Deze periode van uitstel zou u trouwens de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden.

Tot slot legde u eveneens weinig overtuigende verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek. U stelde verder via uw vader te hebben vernomen dat hij en uw broers door de taliban worden lastiggevallen en meegenomen (CGVS, p. 19). Op de vraag hoeveel keren dat gebeurde, moest u echter het antwoord schuldig blijven omdat uw vader het volgens u niet vertelde (CGVS, p. 19). Naar waar ze door de taliban werden meegenomen en wanneer dat voor het laatst gebeurde, kon u evenmin vertellen (CGVS, p. 19, 20). Er dient echter andermaal op gewezen dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. U verklaarde overigens dat uw ouders samen met uw jongere broers nog in het dorp wonen en uw vader thans werkloos is (CGVS, p. 9, 10). Uw twee broers, M(...) T(...) en A(...) S(...), zouden voorts de regio hebben verlaten, maar u kon niet preciseren waar ze momenteel precies wonen (CGVS, p. 18). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De taskara's van uw ouders en broer, evenals de Belgische verblijfstitel van uw broer tonen slechts hun nationaliteit, identiteit en de verblijfsstatus van E(...) aan, dewelke echter niets toevoegen aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft het aanstellingsdocument van uw vader als malik en zijn werkbadge bij de Ontwikkelingsraad, merkt het CGVS op dat louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vaders professionele carrière bevatten, die in se niet worden betwist. U legde verder een dreigbrief neer, doch zoals eerder vermeld heeft u geen kennis van de inhoud van het stuk dat u zelf ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorlegt (CGVS, p. 5). Uit de vertaling van deze brief blijkt overigens dat deze uitgaat van Islamitische Staat en gericht is aan uw vader en gaat over het verplicht betalen van belastingen aan hen, maar nergens uw broers of hun jobs vermeldt. Aldus blijkt hier niet uit dat uw vader bedreigd werd omwille van uw broers hun werkzaamheden. U liet tijdens het persoonlijk onderhoud verstaan dat u de inhoud van de brief niet kent omdat u niet kan lezen (CGVS, p. 5). Evenwel mag van u verwacht worden dat u een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingstukken, bijvoorbeeld via vrienden, familie, een tolk, uw advocaat en/of sociaal assistent. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft de neergelegde documenten van uw vaders werk als malik, waarover u verklaarde dat u deze niet kon lezen (CGVS, p. 4). De klachtbrief bij het districtshuis geeft voorts louter uw vaders verklaringen weer, doch worden deze hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld (CGVS, p. 5). Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.

U legde verder een reeks documenten neer ter staving van het werk van uw broers, waaronder hun werkbades, de bankkaart van E(...) en de ziekteverzekeringskaart van H(...) en foto's. Echter worden hun werkzaamheden voor de ANSF niet ter discussie gesteld. U legde verder een foto neer van uw overleden broer H(...), zoals hierboven gesteld kadert zijn dood in het toenmalige heersende gewapende conflict. Voor wat betreft de foto van uw afgebrande auto stelt het CGVS dat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hieruit kan niet afgeleid worden wie hiervoor verantwoordelijk is en of dit daadwerkelijk de auto van uw gezin betreft.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over

confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel

48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is

van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van

VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot bijna 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde zorgde voor de dieren en enkele maanden koranles volgde in de madrassa (CGVS, p. 12). Derhalve dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een familiaal netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 3), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige

Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Bovendien gaf u aan dat u nog steeds bidt en naar de moskee gaat in België (CGVS, p. 8), zodat u op basis van uw geloof niet aantoont dat u concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren bij terugkeer.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u persoonlijk voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake de Burgerrechten en Politieke Rechten, ondertekend te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het IVBPR), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontorende behandeling of bestraffing, ondertekend te New York op 10 december 1984 en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het VN-Antifolterverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Inzake zijn vrees voor vervolging op grond van het werk van zijn broers voor de voormalige veiligheidsdiensten, stelt verzoeker te volharden in zijn verklaringen en laat hij gelden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) nagelaten heeft aan de objectieve elementen in het administratief dossier voldoende gewicht te geven, waardoor het *“[zijn] deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost”* en daarmee *“ook [zijn] discretionaire appreciatiemarge overschreden en [zijn] onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden (heeft)”*. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat zijn broers werkzaam waren bij het voormalige Afghaans leger en zijn vader dorpshoofd was. Hierdoor, zo stelt verzoeker, hebben hij en zijn gezin een profiel dat door de taliban gevisieerd wordt. In eerste instantie wijst verzoeker erop dat het feit dat hij nog niet werd vervolgd zijn toekomstige vervolging niet in de weg staat en verwijst hij naar algemene informatie van UNAMA, OSAR, ACLED en EUAA waaruit volgens hem blijkt dat voormalige overheidsfunctionarissen of leden van de veiligheidsdiensten en hun familieleden vandaag nog steeds vervolgd worden door de taliban. Deze onbetwiste elementen volstaan volgens verzoeker om de beoordeling van de gegrondheid van zijn vrees op te baseren. In tweede instantie voert verzoeker aan dat er bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming geenszins voldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, namelijk met de omstandigheden dat hij dertien jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en analfabeet is. Bovendien benadrukt verzoeker dat hij steeds interviews aflegde in een taal die niet zijn moedertaal is, aangezien hij de taal Gujari spreekt. Verzoeker licht toe dat het Pasjtoe hem niet helemaal vreemd is, maar hij geen onderwijs heeft gekregen in het Pasjtoe en zijn kennis ervan dan ook *“begrensd”* is, *“in het bijzonder gezien verzoeker niet vertrouwd is met het afleggen van het interview en de vraag-antwoord dynamiek die daarmee gepaard gaat”*. Hij meent dat dit zowel een impact heeft op zijn mogelijkheid om de vragen goed te begrijpen als op zijn capaciteit om antwoorden te formuleren, waarbij hij verwijst naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker stelt dat dit er dan ook voor gezorgd heeft dat er vergissingen in het interview zijn geslopen. Waar de adjunct-commissaris stelt dat het mag verbazen dat E. thuis was tijdens de eerste bomaanval, wenst verzoeker te verduidelijken dat H. steeds op zijn werk bleef en E. werkzaam was in Kaboel, en dus vaker naar huis kon terugkeren. Aangaande het gebrek aan veiligheidsmaatregelen die zijn vader nam, wijst verzoeker erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er verwarring bestaat bij de tolk omtrent de verklaringen van verzoeker hierover. Verzoeker verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud en stelt dat uit deze passage niet blijkt welke informatie nu juist tot verzoeker is gekomen en of hij de vraag goed begrepen heeft. Hij meent dat het om een misverstand gaat, gezien hij verklaard heeft dat zijn gezin na de tweede bomaanslag de toestemming kreeg om een wapen te dragen en zijn broers het huis soms ‘s nachts moesten bewaken. Hij stelt dat zijn vader bovendien hulp vroeg bij de dorpsouderen, die zich tot de taliban zouden hebben gericht, ter staving waarvan hij documenten bijvoegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Wat betreft zijn gebrek aan kennis over de inhoud van de dreigbrieven, stelt verzoeker herhaaldelijk te hebben aangegeven dat hij de brieven niet kan lezen en dat hij verschillende pogingen heeft ondernomen om de inhoud ervan te weten te komen. Tevens stelt verzoeker *“geen belang [te hebben] bij het ‘raden naar de potentiële inhoud’ zoals die al dan niet correct door andere mensen gelezen en verteld wordt, gezien hij zelf niet in staat is om te controleren of dat klopt en zichzelf in een zeer kwetsbare positie stelt”*. Hij benadrukt opnieuw niet te kunnen lezen en op dertienjarige leeftijd uit Afghanistan te zijn vertrokken. Tevens stelt hij dat er in de Afghaanse context en cultuur minder informatieoverdracht is tussen verschillende generaties en *“jongelingen”* niet bij dergelijke serieuze zaken betrokken worden, zoals al eerder door de Raad zou zijn erkend. Dit valt ook af te leiden uit het gebrek aan informatie omtrent de inhoud van de werkzaamheden van zijn broers, aldus verzoeker, die er verder op wijst dat ook informatie over de houding van de dorpelingen ten opzichte van de taliban niet tot bij hem kwam en dat hij geen kennis heeft van zijn geboortedatum, de Afghaanse kalender of de oppervlakte van de gronden van zijn familie. Voorts betoogt verzoeker dat het neergelegde overlijdensattest qua datum en inhoud overeenkomt met zijn verklaringen, het vaststaat dat zijn broer op zijn werk vermoord werd door de taliban en dat het voor hem niet duidelijk is *“waarom verwerende partij in de motivering van diens beslissing schrijft dat ‘het opvallend is dat verzoeker zijn verklaringen over de dood van zijn broer afwijken van wat op de voorgelegde documenten staat’”*. Wat betreft de stappen die zijn gezin ondernam na de verschillende incidenten, wenst verzoeker te verduidelijken dat zij na de eerste bomontploffing reeds klacht hebben neergelegd, maar hier geen bewijsstukken van zijn en hij hier bovendien tijdens zijn interview geen kennis van had. Verder is verzoeker van mening dat de *“impact van het alleen afleggen van het maandenlange traject van Afghanistan naar België op een alleenreizend minderjarige, en van de grote omwentelingen in Afghanistan”*, een afdoende verklaring bieden voor eventuele onduidelijkheden in zijn verklaringen. Hij betoogt tevens dat er *“rekening gehouden (dient) te worden met de mogelijkheid dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is, gezien de veel potentieel traumatische gebeurtenissen die hij al minderjarige in Afghanistan en tijdens zijn vlucht*

meemaakte", en verwijst naar zijn verklaringen waar hij stelt vergeetachtig te zijn en soms nachtmerries te hebben. Verzoeker verwijst verder op theoretische wijze naar het hoger belang van het kind, is van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden en betoogt dat het onderzoek niet conform artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet werd gevoerd.

Voorts gaat verzoeker in op *"het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van (toegeschreven) politieke en/of religieuze overtuigingen en/of het behoren tot een specifieke sociale groep"*, en licht hij op theoretische wijze enkele principes toe. Hij verwijst in dit kader uitgebreid naar algemene landeninformatie en rechtspraak van de Raad. *In casu* moet er vastgesteld worden dat er verschillende elementen van belang zijn en een rol spelen bij de beoordeling van de capaciteiten van verzoeker en de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Afghanistan te onderwerpen aan de regels van de taliban, zo stelt verzoeker. Verzoeker wijst erop Afghanistan verlaten te hebben op dertienjarige leeftijd, waardoor hij al tweeënhalf jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij en hij gedurende zijn vormende jaren in aanraking is gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken. Hij licht toe naar school te gaan in België, Frans te leren en verschillende vrienden te hebben gemaakt met wie hij soms naar de discotheek gaat in het weekend. Door zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving, is hij noodzakelijkerwijze met de westerse waarden en opvattingen geconfronteerd, aldus verzoeker. Wat betreft zijn zichtbaarheid, herhaalt verzoeker dat niet wordt betwist dat zijn broers en vader werkzaam waren voor de voormalige overheid en dat hier een gegronde vrees voor vervolging voor zijn broer uit voortkomt. Hij meent in zijn dorp met meer argwaan te zullen worden bekeken omdat zijn familie daar reeds gezien wordt als overheidsgezin en er reeds een link tussen hem en het Westen bestaat. Bovendien stelt hij dat de omstandigheden dat hij alleen zou terugkeren naar Afghanistan en zijn broer wel erkend werd als vluchteling in België bijkomende risicofactoren vormen. Tevens is het van belang rekening te houden met het feit dat hij opgroeide in een conservatieve, rurale omgeving in de provincie Kunar, zo stelt verzoeker. Verzoeker stelt voorts nog dat zijn mentale kwetsbaarheid als een risico verhogend element in overweging dient genomen te worden, daar dit zijn flexibiliteit en aanpassingsvermogen beperkt.

Voorts gaat verzoeker op algemene wijze in op *"historische informatie"*, die volgens hem op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade wijst omwille van een toegeschreven vorm van verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa, en stelt hij dat ook de *"huidige beperkt beschikbare informatie"* hierop wijst. Verzoeker gaat in dit kader onder verwijzing naar informatie van onder andere UNHCR en EUAA uitgebreid in op het risico op vervolging omwille van verwestering en het bewind van de taliban.

Verder gaat verzoeker in op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij betoogt dat de veiligheidssituatie nog steeds onstabiel blijft en er talrijke veiligheidsincidenten gerapporteerd worden. Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing zelf verwijst naar het feit dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan. Hij meent dat er een *"duidelijk voorbehoud gemaakt (dient) te worden op de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder voor mensen die gedeporteerd zouden worden vanuit Westerse landen, na een lang verblijf in het westen achter de rug te hebben"*. Verzoeker voegt toe dat zijn jonge leeftijd, het profiel van zijn familie en het objectieve gegeven dat hij tweeënhalf jaar afwezig was als individuele risicoverhogende elementen in rekening moeten gebracht worden.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden documenten van de dorpsouderen (stuk 3) en een statement van UNHCR (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Nieuwe elementen

3.2.1. Op 8 januari 2025 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer met inachtneming van volgende recente landeninformatie waarnaar niet wordt verwezen in de bestreden beslissing: de *"Country Guidance: Afghanistan"* van mei 2024, de *"COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 2 februari 2024 en de *"Afghanistan – Country Focus"* van EUAA van november 2024, als bijkomende informatiebronnen.

3.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij hij een kopie van de verblijfstitel van zijn broer in België (stuk 1) en foto's van zijn activiteiten in België (stuk 2) voegt als nieuwe stavingstukken.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het VN-Antifolterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het IVBPR worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees voor vervolging wegens de vroegere werkzaamheden van zijn broers H. en E. voor het Afghaanse nationale leger (hierna: ANA), nu (i) hij door het afleggen van twijfelachtige verklaringen aangaande de vervolging van zijn familieleden reeds de geloofwaardigheid van zijn eigen beweerde problemen met de taliban aantast, (ii) het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de (voormalige) Afghaanse veiligheidsdiensten, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft gehad met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken, (iii) zijn verklaringen over de dood van zijn broer H. afwijken van wat op de voorgelegde documenten staat, en hier hoe dan ook niet uit kan worden afgeleid dat zijn broer op gerichte wijze vermoord werd door de taliban, (iv) hij oppervlakkige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen tussen de dood van zijn broer en zijn eigen vertrek, (v) het weinig waarschijnlijk is dat een strategische actor als de taliban hem in deze periode van drie jaar nooit persoonlijk benaderden, als ze verzoeker daadwerkelijk viseerden, (vi) hij eveneens weinig overtuigende verklaringen aflegde omtrent de gebeurtenissen na zijn vertrek en (vii) de documenten die hij neerlegt deze vaststellingen niet kunnen ombuigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de

zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld en het CGVS evenmin over elementen beschikt die erop wijzen dat in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet kan gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg zijn van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Afghanistan, omwille van problemen met de taliban. Verzoekers broers H. en E. zouden allebei voor het Afgaans leger gewerkt hebben als sergeant. Zodra de taliban hiervan op de hoogte waren, zouden ze verschillende dreigbrieven gestuurd hebben naar verzoekers huis. Nadien zouden ze de auto van verzoekers gezin in brand gestoken hebben. Ongeveer een à twee jaar voor verzoekers vertrek uit Afghanistan, zouden de taliban een bom op zijn huis gegooid hebben waarbij verzoeker en zijn broer E. gewond geraakt zouden zijn. Enkele maanden later zouden de taliban een bom laten ontploffen hebben tijdens het huwelijksfeest van verzoekers broer H. Hierna zou verzoekers vader een klacht ingediend hebben en zou hij een wapen ontvangen hebben om zijn familie te beschermen. Vervolgens zou verzoekers vader enkele keren door de taliban meegenomen zijn, waarbij zij geëist zouden hebben dat verzoekers broers zouden stoppen met hun job bij het leger en verzoekers vader zou stoppen met zijn taken voor de Ontwikkelingsraad in zijn hoedanigheid van dorpshoofd. In 2018 zou H. vermoord zijn bij gevechten met de taliban. Hierna zou verzoekers vader besloten hebben dat verzoeker en zijn broer E. het land dienden te verlaten. Zowel na als voor hun vertrek zouden de taliban verzoekers vader en andere broers lastigvallen en zouden zij hen enkele keren meegenomen hebben. Verzoeker vreest bij terugkeer te worden vermoord door de taliban omwille van het voormalige werk van zijn broers bij het Afgaans leger en zijn vaders voormalige functie als dorpshoofd.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Afghanistan.

De Raad merkt op dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing erkent dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon of personen met dit profiel of omdat zij wraak willen nemen op deze persoon of personen en hun familie. De adjunct-commissaris wijst er evenwel op dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat de taliban het op hem of zijn familie hebben gemunt omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broers en vader.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat het profiel van zijn broers, noch dat van zijn vader betwist worden, waardoor hij en zijn familie een profiel hebben dat door de taliban gevisieerd wordt, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat uit de informatie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing blijkt dat familieleden van personen die tot de *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar een persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Dit blijkt ook uit de algemene informatie waarnaar

verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst. Verzoeker haalt echter, in tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift beweert, geen dergelijke geloofwaardige zaken aan, zoals verder zal worden toegelicht. Het loutere feit dat hij een familielid zou zijn van een vroeger lid van de ANSF is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming in verzoekers hoofde aannemelijk te maken. Een individualiseringsvereiste blijft van toepassing en het risico moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

De Raad treedt de adjunct-commissaris bij waar hij aangaande de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden als volgt motiveert:

“U verklaarde in dit opzicht dat de taliban eerst dreigbrieven stuurden naar jullie nadat ze op de hoogte raakten van het werk van uw broers, vervolgens twee keer een bom gooiden naar uw huis en later uw broer H(...) vermoordden (CGVS, p. 13). Uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen zijn echter dermate onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Ten eerste kon u niet vertellen wat er in deze brieven stond omdat u naar eigen zeggen niet kan lezen (CGVS, p. 5). Gevraagd op welke manier deze brieven werden ontvangen, antwoordde u dat deze naar jullie huis waren gestuurd en uw broers deze ontvingen, zodat u dit niet weet (CGVS, p. 5). Evenwel kan niet ingezien worden waarom u geen beroep kon doen op bijvoorbeeld uw raadsman of uw broer E(...) die reeds voor u in België aankwam (CGVS, p. 5) om zich nader in te lichten over de precieze inhoud van deze brieven en de omstandigheden waarin ze werden bezorgd. Dat u geen verdere details kan verschaffen over de inhoud van de dreigbrief die in uw bezit was en in deze een dermate passieve houding aanneemt nu u geen (aanhoudende) pogingen heeft ondernomen om zich hierover nader en nauwkeuriger te informeren, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. U stelde dat de taliban vervolgens de auto van uw gezin in brand staken, hetgeen twee à drie jaar voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 5, 14). Daarna, zo stelde u, lieten de taliban een bom ontploffen op uw huis, waarbij u en uw broer E(...) gewond raakten (CGVS, p. 14). Gevraagd om welke reden uw broer thuis was, antwoordde u nietszeggend dat jullie daar allemaal samen waren (CGVS, p. 15). Evenwel verklaarde u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw broer E(...) tijdens zijn werkperiode nooit naar huis was teruggekeerd, zodat dit antwoord sterk mag verbazen (CGVS, p. 10). Zeven à acht maanden later, zo stelde u, gooiden de taliban een tweede bom tijdens het huwelijksfeest van uw broer H(...) (CGVS, p. 15). U verklaarde dat jullie twee honden hierbij omkwamen en er geen andere slachtoffers waren (CGVS, p. 16). Na dit incident, zo verklaarde u, diende uw vader klacht in bij de overheid, waarna hij van hen een wapen ontving waarmee uw familie zich kon verdedigen (CGVS, p. 15). Dat uw vader pas na de tweede bomaanslag op jullie huis besloot om klacht neer te leggen bij de overheid is evenwel opvallend, temeer u verklaarde dat u en uw broer al tijdens die eerste aanval gewond waren geraakt (CGVS, p. 15).

Voorts verklaarde u dat uw vader voor de dood van uw broer H(...) enkele keren werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 16). Op de vraag vanaf welke plaats ze uw vader meenamen, reageerde u kortweg dat ze één keer zijn auto tegenhielden en u geen info heeft over de andere keer (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden de taliban dit deden, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 16). Het is tevens opmerkelijk dat uw vader ondanks de ontvoering weer werd vrijgelaten. U kon evenmin aangeven waar de taliban uw vader mee naartoe namen, en op welke voorwaarde hij werd vrijgelaten (CGVS, p. 16). U stelde enkel te denken dat de overheid een rol speelde bij zijn vrijlating, doch dit betreft louter een veronderstelling uwentwege, die niet concreet gestaafd wordt. Op de vraag of uw vader na zijn vrijlating extra voorzorgsmaatregelen trof tegen de taliban, antwoordde u voorts vreemd genoeg dat hij niks heeft gedaan (CGVS, p. 17). Indien de taliban reeds twee maal een bomaanslag hadden gepleegd op uw huis en uw vader tot twee maal toe meenamen, is het echter erg bevreemdend dat uw vader hierna geen extra voorzorgsmaatregelen trof. Verwacht kan worden dat uw familie, inclusief uw vader, alles in het werk zou stellen om zich in de toekomst tegen de taliban te beschermen, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Uw bewering dat uw vader met zijn job voor de Ontwikkelingsraad verder deed, ofschoon de taliban eisten dat hij hiermee stopte, mag in dit licht eveneens erg verbazen (CGVS, p. 17). Deze verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen voor uw familie wegens de werkzaamheden van uw broers voor de ANSF.”

Aangaande de inhoud van de dreigbrieven betoogt verzoeker dat hij niet kan lezen en wijst hij op de notities van zijn persoonlijk onderhoud waaruit volgens hem blijkt dat hij verschillende pogingen ondernomen heeft om de inhoud te achterhalen. De Raad merkt echter op dat, wanneer verzoeker wordt gevraagd naar de dreigbrieven, hij louter stelt deze niet te kunnen lezen en niet te weten op welke manier zijn gezin deze ontvangen heeft (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4-5), en dat zijn verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud in zijn verzoekschrift betrekking heeft op de klachtbrief die hij heeft neergelegd. Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat hij verschillende pogingen ondernomen heeft om de inhoud ervan te weten te komen, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert. Temeer verzoeker momenteel nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan en zijn broer E. momenteel in België is (*Ibid.*, p. 3-5), kan er van hem verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke, wat getuigt van een zekere desinteresse en afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing

terecht wordt vastgesteld. Verzoeker lijkt bovendien zichzelf in zijn verzoekschrift tegen te spreken waar hij enerzijds voorhoudt verschillende pogingen te hebben ondernomen om de inhoud van de dreigbrieven te weten te komen, maar anderzijds aangeeft er geen belang bij te hebben de brieven door andere mensen te laten lezen *“gezien hij zelf niet in staat is om te controleren of dat klopt en zichzelf in een zeer kwetsbare positie stelt”*. Verzoeker kan zijn gebrek aan kennis van de dreigbrieven evenmin verschonen door te stellen dat er in de Afghaanse context en cultuur *“minder informatie overdracht is tussen verschillende generaties en jongelingen niet bij dergelijke serieuze zaken betrokken worden”*. Er mag redelijkerwijze worden verwacht dat zijn familie weet dat verzoeker er alle belang bij heeft om over alle (actuele) informatie te beschikken in het kader van zijn beschermingsverzoek waardoor redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij net wel alle mogelijke informatie zouden meegeven en hem inlichten over de eerdere problemen die zijn vader zou gekend hebben met de taliban. Zeker van verzoekers broer E., die in België verblijft en de vluchtelingenstatus toegekend kreeg, mag verwacht worden dat hij verzoeker zoveel mogelijk informatie meegeeft over de problemen die zijn familie zou hebben gekend.

Wat betreft het gegeven of E. al dan niet thuis was tijdens de eerste bomaanval, wenst verzoeker in zijn verzoekschrift te verduidelijken dat het H. was die steeds op zijn werk bleef en E. werkzaam was in Kaboel, en dus vaker naar huis kon terugkeren. De Raad merkt in dit kader echter op dat verzoeker verklaarde dat de eerste bomaanval plaatsvond nadat de taliban op de hoogte waren van het werk van zijn broers, en E. gedurende het jaar dat hij voor het leger werkte tot zijn vertrek uit Afghanistan op geen enkel moment naar huis kwam (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 13). Het feit dat verzoeker spontaan heeft aangegeven dat H. nooit naar huis is gekomen gedurende anderhalf jaar en hij dit over E. niet zei, neemt niet weg dat hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd werd hoe vaak zijn broers naar huis kwamen en hij met betrekking tot E. verklaarde dat die gedurende één jaar werkte en tijdens de machtsovername naar huis is gekomen. Indien E. in tussentijd daadwerkelijk vaker naar huis zou zijn teruggekeerd, kan van verzoeker worden verwacht dat hij dit evengoed spontaan zou hebben aangegeven, temeer hem ter verduidelijking expliciet werd gevraagd of E. tijdens het jaar van zijn tewerkstelling bij het leger ooit naar huis was teruggekeerd en hij zonder meer ontkennend antwoordde (*Ibid.*, p. 10). Dat de verwarring in deze poging tot verduidelijking was geslopen, zoals verzoeker stelt, kan niet blijken. Met zijn betoog in zijn verzoekschrift spreekt verzoeker zichzelf aldus tegen, waardoor hij de door de adjunct-commissaris terecht vastgestelde onduidelijkheid aangaande de aan- of afwezigheid van E. tijdens de eerste bomaanslag niet kan verklaren.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij aangaande de door zijn vader genomen veiligheidsmaatregelen om zich tegen de taliban te beschermen betoogt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt of hij de vraag goed begrepen heeft en welke informatie tot hem is gekomen. De Raad wijst erop dat, zo de tolk de *protection officer* inderdaad in eerste instantie niet begrepen had, de vraag werd herhaald waarna verzoeker hier een betekenisvol antwoord op kon geven en toevoegde dat zowel zijn vader als zijn broers doorgingen met hun werkzaamheden, waardoor het een loutere veronderstelling is dat hij de vraag niet goed begrepen zou hebben. Verder spreekt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tegen waar hij eerst herhaalt dat zijn vader na de tweede bomaanslag de toestemming kreeg om een wapen te dragen, maar nadien stelt dat hij na zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS te weten is gekomen dat zijn vader al na de eerste bomaanslag deze toestemming kreeg en toen al een klacht indiende, maar hiervan geen bewijs is. Met deze tegenstrijdige verklaringen schept verzoeker hierin dan ook geen duidelijkheid. Verder voert hij aan dat zijn vader hulp gaan vragen is bij de dorpsouderen, die zich tot de taliban hebben gericht, ter staving waarvan hij documenten voegt bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Nog daargelaten dat deze documenten blijkens de gevoegde vertaling van respectievelijk 2016 en 2017 dateren en verzoeker geen enkele reden aanhaalt waarom hij ze niet eerder heeft neergelegd, noch eerder melding heeft gemaakt van de hulpvraag van zijn vader, blijkt hieruit evenwel niet dat verzoekers vader enige voorzorgsmaatregelen nam, doch wel dat zijn vader en broers zouden moeten stoppen met hun job, de dorpsouderen zich daarvoor garant stellen en dat indien zij hun job toch zouden verderzetten, de dorpsouderen zich er niet tegen zullen verzetten dat zij of hun familie worden gedood. Verzoeker blijft evenzeer in gebreke te verduidelijken van waar zijn vader meegenomen zou zijn, waar naartoe hij zou meegenomen zijn en op welke voorwaarden hij zou vrijgelaten zijn. Zijn betoog in voorliggend verzoekschrift is dan ook niet afdoend om bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te plaatsen.

Verder zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteen: *“Ter zake verklaarde u dat uw andere broer H(...) in 2017 of 2018 vermoord werd door de taliban tijdens gevechten in Helmand (CGVS, p. 17). Op de door u voorgelegde overlijdensakte van H(...), wordt echter vermeld dat hij op 18/12/1396 (omgezet 09/03/2018) zou overleden zijn door een vijandelijke kogel tijdens het uitvoeren van een wegcontrole in het dorp Mullah Faizo. Overigens gaf u aan dat uw broer in Helmand gestationeerd was, terwijl huidige akte vermeldt dat uw broer gestationeerd was in het dorp Qalat (in [Z]abul) (CGVS, p. 10). Het is opvallend dat uw verklaringen over zijn dood afwijken van wat op de voorgelegde documenten staat. Hoe dan ook kan hier niet uit worden afgeleid dat uw broer op gerichte wijze vermoord*

werd door de taliban, maar dient zijn dood gekaderd te worden in het toenmalige gewapende conflict. Op de vraag wat er in de periode tussen de dood van uw broer en uw eigen vertrek gebeurde, antwoordde u dat de taliban uw vader meenamen en uw broers M(...) T(...) en A(...) S(...) lastigvielen, maar er voor de rest niks anders is gebeurd (CGVS, p. 18). U slaagde er evenwel niet in om uit te leggen wat de taliban precies wilden van uw broers en wat ze tegen hen zeiden omdat uw broers jullie niets hadden verteld (CGVS, p. 18). Deze oppervlakkige verklaringen bieden evenwel geen duidelijk zicht op wat er met uw broers zou zijn gebeurd. Verwacht kan worden dat u concretere informatie zou kunnen verschaffen over de omstandigheden waarin uw broers waren meegenomen en vrijgelaten indien de taliban hiervoor verantwoordelijk zouden zijn, temeer u verklaarde sinds uw vertrek nog regelmatig contact te hebben gehad met uw vader en maternale oom in Afghanistan (CGVS, p. 3). Dergelijke beperkte verklaringen doen dan ook twifelen aan de geloofwaardigheid van voormelde gebeurtenissen. U gaf overigens aan dat de taliban u nooit persoonlijk benaderden, ofschoon ze u viseerden vanwege uw broers (CGVS, p. 18). Indien de taliban u effectief iets wilden aandoen vanwege uw broers, houdt het evenwel weinig steek dat ze hiertoe gedurende een periode van drie jaar niet méér acties ondernamen, gelet op uw verklaringen omtrent de kwalijke reputatie van deze organisatie. Zo verklaarde u dat ze u reeds eerder hadden verwond tijdens een bomaanval op uw huis, zodat de taliban u ook wisten wonen (CGVS, p. 14, 15). Deze periode van uitstel zou u trouwens de tijd en ruimte hebben gegeven om uw huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen, hetgeen onmogelijk de bedoeling kan zijn geweest van de taliban. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk viseerden."

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de inhoud van het neergelegde overlijdensattest van zijn broer H. overeenkomt met zijn verklaringen, daar de adjunct-commissaris terecht vaststelt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat H. gestationeerd was in Helmand en bij gevechten met de taliban om het leven kwam (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17), waar uit het attest blijkt dat hij het leven liet bij het uitvoeren van een wegcontrole en dat hij gestationeerd was in Qalat (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 14). De door verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorgestelde feiten verschillen dus wel degelijk met wat er blijkt uit het overlijdensattest van zijn broer, wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift. Bovendien wijst de Raad erop dat, waar verzoeker stelt dat het feit dat hij niet correct op de hoogte is van de werkplek van zijn broer niet pertinent is "om de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten te onderzoeken en te ondermijnen", verzoeker de werkplek van zijn broer gewoon kon (laten) aflezen uit het document. Waar hij nog stelt dat het vaststaat dat zijn broer door de taliban werd vermoord, wijst de Raad erop dat dit niet in twijfel wordt getrokken, doch uit het document niet blijkt dat zijn broer het slachtoffer geweest zou zijn van een gerichte aanval van de taliban.

De Raad merkt op dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar nog op goede gronden als volgt wordt overwogen:

"Tot slot legde u eveneens weinig overtuigende verklaringen af omtrent de gebeurtenissen na uw vertrek. U stelde verder via uw vader te hebben vernomen dat hij en uw broers door de taliban worden lastiggevalen en meegenomen (CGVS, p. 19). Op de vraag hoeveel keren dat gebeurde, moest u echter het antwoord schuldig blijven omdat uw vader het volgens u niet vertelde (CGVS, p. 19). Naar waar ze door de taliban werden meegenomen en wanneer dat voor het laatst gebeurde, kon u evenmin vertellen (CGVS, p. 19, 20). Er dient echter andermaal op gewezen dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. U verklaarde overigens dat uw ouders samen met uw jongere broers nog in het dorp wonen en uw vader thans werkloos is (CGVS, p. 9, 10). Uw twee broers, M(...) T(...) en A(...) S(...), zouden voorts de regio hebben verlaten, maar u kon niet preciseren waar ze momenteel precies wonen (CGVS, p. 18). Op basis van voorgaande maakt u dan ook niet aannemelijk dat de taliban actueel naar u op zoek zouden zijn in uw herkomstregio, hetgeen verder in lijn ligt met de eerdere argumenten die wijzen op een gebrekkige geloofwaardigheid inzake de aan u gerichte bedreigingen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker meent dat bij de beoordeling van zijn relaas geen of onvoldoende rekening gehouden werd met de omstandigheden dat hij Afghanistan verliet op dertienjarige leeftijd en analfabeet is, stelt de Raad vast dat zijn persoonlijk onderhoud afgenomen werd door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker.

Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zestien jaar en dus geen *infans* meer, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en accurate verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over de feiten en gebeurtenissen die aan zijn verklaarde vrees ten grondslag liggen. Er was ook bijstand van een tolk Pasjtoe en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven. De Raad stelt verder vast dat bij aanvang van verzoekers persoonlijk onderhoud ook duidelijk aangegeven werd dat verzoeker een extra pauze mocht vragen, behalve de pauze die tijdens het gehoor werd voorzien, indien hij daar nood aan had (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker bevestigde bovendien op het einde van het persoonlijk onderhoud alle redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan te hebben aangehaald en alle vragen alsook de tolk goed begrepen te hebben (*Ibid.*, p. 21). Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat, indien voor verzoeker een vraag niet geheel duidelijk was of hij deze niet onmiddellijk begreep, deze vraag door de *protection officer* werd geherformuleerd of herhaald, waarna verzoeker de vragen terdege kon antwoorden (*Ibid.*, p. 3, 12, 13, 17 en 20). Verzoeker beperkt zich dan ook tot het uiten van loutere kritiek waar hij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd en kwetsbaar profiel, zonder *in concreto* aan te tonen dat, in welke zin of op welk moment zijn leeftijd of gebrek aan scholing een volwaardige deelname aan de procedure zou hebben verhinderd. Alleszins werden er na afloop van het onderhoud geen opmerkingen in die zin gemaakt, noch door verzoeker zelf, noch door zijn voogd, noch door zijn advocaat. Dit in acht genomen, kan hij evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat bepaalde onduidelijkheden en onvolledigheden in zijn relaas te wijten zijn aan het feit hij de vraagstelling niet begreep.

Voorts hekelt verzoeker nog dat hij steeds interviews aflegde in een taal die niet zijn moedertaal is, daar hij Gujar is, maar de interviews aflegde in het Pasjtoe. De Raad merkt echter op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aangaf dat hij het Pasjtoe voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 7, verklaring betreffende procedure). Verzoeker bevestigde op het CGVS dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond en bevestigt aan het einde van zijn persoonlijk onderhoud opnieuw dat hij de tolk goed verstaan heeft en alle vragen begrepen heeft (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en 21). Verzoeker kan dan ook niet overtuigen dat zijn beweerde beperkte kennis van het Pasjtoe een probleem vormde bij het afleggen van zijn verklaringen.

Het voorgaande in acht genomen, kan verzoeker niet overtuigen waar hij het gebrek aan informatie met betrekking tot de vervolgingsfeiten waar hij en zijn familie slachtoffer van zouden zijn geworden wijt aan zijn analfabetisme, zijn jonge leeftijd en het feit dat hij zijn persoonlijk onderhoud niet in zijn moedertaal heeft afgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat essentiële informatie hierover hem niet heeft bereikt door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij zeer beperkte informatie heeft over de inhoud van de werkzaamheden van zijn broers, hoewel het vaststaat dat die voor het voormalige leger hebben gewerkt, en hij evenmin kennis heeft over de houding van de dorpelingen ten aanzien van de taliban, zijn eigen geboortedatum, de Afghaanse kalender of de oppervlakte van de gronden van zijn familie. De Raad benadrukt in dit verband dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld en dat het feit dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer E. geloof werd gehecht aan diens vroegere werkzaamheden bij het ANA, op basis van diens verklaringen en/of de stukken die hij heeft neergelegd, niets afdoet aan de verwachting dat verzoeker zijn persoonlijke vrees in dit verband concreet aannemelijk maakt. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing inderdaad geen twijfels worden geuit over de vroegere tewerkstelling van E. bij het ANA, niettegenstaande verzoekers nagenoeg onbestaande kennis hierover, en hierin niet wordt gewezen op meerdere elementen waarover verzoeker evenmin enige kennis bleek te hebben, doet de pertinentie van de vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft de vervolgingsfeiten waarop hij zijn vrees bij terugkeer steunt *in concreto* aannemelijk te maken geenszins teniet.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift nog op dat er "*rekening gehouden (dient) te worden met de mogelijkheid dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is, gezien de vele potentieel traumatische gebeurtenissen die hij als minderjarige in Afghanistan en tijdens zijn vlucht meemaakte*", en citeert hij de notities van het persoonlijk onderhoud waar hij aangaf vergeetachtig te zijn. De Raad verwijst in dit kader echter naar de volgende analyse in de bestreden beslissing, waartegen verzoeker, door in zijn verzoekschrift louter te herhalen vergeetachtig te zijn en soms nachtmerries te hebben, geen dienstig verweer voert:

"U hebt tijdens uw persoonlijk onderhoud voorts verwezen naar het feit dat u soms vergeetachtig bent wegens de bomaanval op uw huis, waardoor u soms ook fouten maakt (CGVS, p. 14, 15). Uw advocaat wees

op het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS eveneens op uw psychologische kwetsbaarheid en het feit dat u vergeetachtig bent (CGVS, p. 21). Dienaangaande verklaarde u dat u bij een dokter bent langsgesgaan, maar geen medicatie heeft ontvangen (CGVS, p. 21). Uit de feitelijke vaststellingen blijkt evenwel dat u bij aankomst werd behandeld als minderjarige, en toen geen enkele melding is gemaakt van medische problemen (zie Fiche 'Mineur étranger non accompagné', Situation médicale). U gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verder aan dat u last heeft van nachtmerries sinds er een granaat ontplofte bij u thuis, maar sprak niet over geheugenproblemen (zie verklaring DVZ, punt 31). Indien u werkelijk lijdt aan geheugenstoornissen valt echter moeilijk in te zien waarom u verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die u het moeilijk zouden maken om de procedure te doorlopen of om uw verhaal te vertellen (DVZ, Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', vragen 1 en 6), en dergelijke problemen ook niet communiceerde aan het CGVS in de aanloop naar of bij het begin van uw persoonlijk onderhoud. Dat u ook na uw persoonlijk onderhoud heeft nagelaten om deze uitspraken te staven met medische attesten of eender welk document dat zou aantonen dat u te kennen hebt gegeven dat u lijdt aan problemen met uw geheugen, hoewel u daartoe nadrukkelijk bent aangezet (CGVS, p. 21) is weinig ernstig.

Het CGVS acht het bijgevolg niet aangetoond dat u deze problemen u verhinderen om op volwaardige manier deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden u vanwege uw mentale toestand geen verdere steunmaatregelen toegekend. Om uw deelname aan het persoonlijk onderhoud te faciliteren werd evenwel een pauze ingelast, en werd u duidelijk te kennen gegeven dat u zelf om bijkomende pauzes kon vragen indien u de behoefte daartoe voelde (CGVS, p. 2, 15). Er werd u verder na de pauze gevraagd of u zich in staat voelde om het onderhoud voort te zetten, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 14). Wanneer u aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u de vragen en tolk goed had begrepen, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 21). Bijgevolg kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. Uw voogd en advocaat formuleerden na afloop van het interview voor het overige geen bijkomende opmerkingen over het verloop van het gehoor."

Voorts kunnen de door verzoeker neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, zoals als volgt in de bestreden beslissing met reden wordt gemotiveerd en door verzoeker geheel onverlet wordt gelaten:

"De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De taskara's van uw ouders en broer, evenals de Belgische verblijfstitel van uw broer tonen slechts hun nationaliteit, identiteit en de verblijfsstatus van E(...) aan, dewelke echter niets toevoegen aan uw individuele asielmotieven. Wat betreft het aanstellingsdocument van uw vader als malik en zijn werkbadge bij de Ontwikkelingsraad, merkt het CGVS op dat louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vaders professionele carrière bevatten, die in se niet worden betwist. U legde verder een dreigbrief neer, doch zoals eerder vermeld heeft u geen kennis van de inhoud van het stuk dat u zelf ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorlegt (CGVS, p. 5). Uit de vertaling van deze brief blijkt overigens dat deze uitgaat van Islamitische Staat en gericht is aan uw vader en gaat over het verplicht betalen van belastingen aan hen, maar nergens uw broers of hun jobs vermeldt. Aldus blijkt hier niet uit dat uw vader bedreigd werd omwille van uw broers hun werkzaamheden. U liet tijdens het persoonlijk onderhoud verstaan dat u de inhoud van de brief niet kent omdat u niet kan lezen (CGVS, p. 5). Evenwel mag van u verwacht worden dat u een degelijke kennis verwerft over de inhoud van overlegde stavingstukken, bijvoorbeeld via vrienden, familie, een tolk, uw advocaat en/of sociaal assistent. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor wat betreft de neergelegde documenten van uw vaders werk als malik, waarover u verklaarde dat u deze niet kon lezen (CGVS, p. 4). De klachtbrief bij het districtshuis geeft voorts louter uw vaders verklaringen weer, doch worden deze hierdoor op geen enkele manier gestaafd aangezien het om een gesolliciteerd document gaat dat op vraag werd opgesteld (CGVS, p. 5). (...)

U legde verder een reeks documenten neer ter staving van het werk van uw broers, waaronder hun werkbadges, de bankkaart van E(...) en de ziekteverzekeringskaart van H(...) en foto's. Echter worden hun werkzaamheden voor de ANSF niet ter discussie gesteld. U legde verder een foto neer van uw overleden broer H(...), zoals hierboven gesteld kadert zijn dood in het toenmalige heersende gewapende conflict. Voor wat betreft de foto van uw afgebrande auto stelt het CGVS dat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie biedt over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hieruit kan niet afgeleid worden wie hiervoor verantwoordelijk is en of dit daadwerkelijk de auto van uw gezin betreft."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het statement van UNHCR dat door verzoeker bij zijn verzoekschrift werd bijgevoegd is louter algemeen van aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoonlijke vluchtmotieven (stukkenbundel verzoeker, stuk 4).

De kopie van de verblijfstitel van zijn broer in België die verzoeker per aanvullende nota ter zitting neerlegt staakt de identiteit en verblijfsstatus van zijn broer, doch werpt geen licht op de feiten waarop hij zich beroept in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). De foto's

van verzoekers activiteiten in België hebben evenmin betrekking op de reden van zijn vertrek uit Afghanistan (aanvullende nota verzoeker, stuk 2).

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van de door hem voorgehouden persoonlijke problemen met de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In zijn verzoekschrift gaat verzoeker uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de *sharia* (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie *Civicus*, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de speciale rapporteur van de VN voor de mensenrechten in Afghanistan de toegang tot het land onttrokken in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het '*Taliban General Directorate of Intelligence*' (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en *madrassa's* over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke *madrassa's* maar de de-facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de *American University of Afghanistan* hebben sommige *madrassa's* dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze

en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van *madrassa's* die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de-facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' *madrassa's* (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de *sharia* in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de de-facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een boerka). Deze wet bevat tevens het verbod op een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met of imiteren van niet-moslims. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de *sharia* na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De de-facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de-factoregering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze voor goedkeuring worden voorgelegd aan de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en deze soms niet ernstig werden genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de-factostaatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme

internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de-facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de *sharia* volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in

het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de-factohooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie ('*Ministry of Communications and Information Technology*') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de-factoregering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, overeenkomstig de oude traditie van mannen van Pasjtoe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen

herhaaldelijk Afghanen, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders, opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44- 45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kabul zeer grondig en hebben de-facto-immigratieambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANDSF). Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een moellah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de-facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 45), wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld (zie EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Ondanks het feit dat verzoeker Afghanistan op dertienjarige leeftijd Afghanistan verliet, gelet op zijn niet-betwiste geboortedatum en zijn verklaring uit Afghanistan te zijn vertrokken enkele dagen na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), hij bijna vijftien jaar oud was toen hij in België aankwam en hij aldus een deel van zijn vormende jaren in België heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoonten en daarnaar gevormd is. Uit wat volgt blijkt dat op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet kan worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van nog geen drie jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. De Raad merkt op dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk, daar zijn ouders, zussen en jongere broers nog steeds in hun dorp wonen (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vragen 16 en 18; AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Verder blijkt dat verzoeker nog regelmatig contact heeft met zijn vader en maternale oom in Afghanistan (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoe en bij de DVZ verklaard heeft moslim te zijn (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 7), zoals door hem tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd bevestigd (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8).

De Raad benadrukt dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels tweeënhalf jaar in België verblijft niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift toe dat hij Frans leert en in het weekend met vrienden uitgaat, doch blijft in gebreke *in concreto* te staven dat dit zijn gedrag, houding of denkwijze dermate heeft veranderd dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen of willen schikken naar de aldaar vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij er niet zou kunnen aarden en er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Uit de door verzoeker ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde stukken blijkt dat hij in België deelneemt aan bepaalde activiteiten met andere jongeren (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting, stuk 2). Dit is echter niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij omwille van zijn sociaal leven in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen

verdedigde waarden. Evenmin toont verzoeker aan dat hij omwille van deze elementen anders aankijkt tegen de traditionele Afghaanse omgangsvormen, normen en waarden, laat staan dat hij op dat gebied verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging, of als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd, of dat voor hem bijzonder belangrijk is en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geveiseerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen in zoverre hij betoogt dat zijn zichtbaarheid bij terugkeer verhoogd zal zijn door het niet-betwiste feit dat zijn vader en broers werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse overheid en hieruit een gegronde vrees voor vervolging is voortgekomen voor zijn broer die als vluchteling werd erkend. Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat verzoeker in gebreke blijft aannemelijk te maken dat zijn vader en broers na de machtsvername daadwerkelijk worden lastiggevallen door de taliban. Er zijn voorts geen andere concrete en geloofwaardige indicaties dat de vroegere werkzaamheden van zijn vader en broers op heden aanleiding geven tot problemen voor verzoekers familie, laat staan dat verzoeker *in concreto* aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar zijn land en regio van herkomst omwille van de vermeende overheidsgezindheid van zijn familie een verhoogd risico loopt om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker alleen zou moeten terugkeren, zonder zijn broer die wel werd erkend, kan daartoe niet volstaan. Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Kunar, een provincie waar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, maar haalt verder geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

In zoverre verzoeker betoogt dat zijn mentale kwetsbaarheid zijn flexibiliteit en vermogen om zich aan te passen aan de huidige gedragsnormen en niet op te vallen tussen de andere burgers beperkt, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen stukken bijbrengt waaruit een specifieke mentale kwetsbaarheid in zijn hoofde kan blijken, laat staan dat verzoeker aantoonbaar dat of in welke mate hij omwille van deze vermeende mentale kwetsbaarheid bij terugkeer naar Afghanistan een hoger risico loopt het doelwit te worden van vervolging door de taliban of de conservatieve gemeenschap.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens een kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsvername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts,

analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het bewind van de taliban, hun strikte interpretatie van de *sharia* en de mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens

waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De Raad herhaalt dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de *de facto* autoriteiten. ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto* autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 8 januari 2025 neergelegde aanvullende nota). De informatie die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop de bovenstaande analyse is gesteund.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 57/1, §§ 3 en 4 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (zie RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De adjunct-commissaris zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden voldoet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Verder stelt verzoeker dat zijn jonge leeftijd een relevante factor is bij het beoordelen van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad herhaalt dat er *in casu* door de adjunct-commissaris in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden aangenomen en werden hem steunmaatregelen verleend om hieraan op passende wijze tegemoet te komen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker zestien jaar en dus geen *infans*, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde, coherente en precieze verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in het algemeen de vragen begreep en erop kon antwoorden. Verzoeker gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud ook zelf aan alle vragen goed begrepen te hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Er was ook bijstand van een tolk Pasjtöe en verzoekers advocaat en voogd waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk

die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT